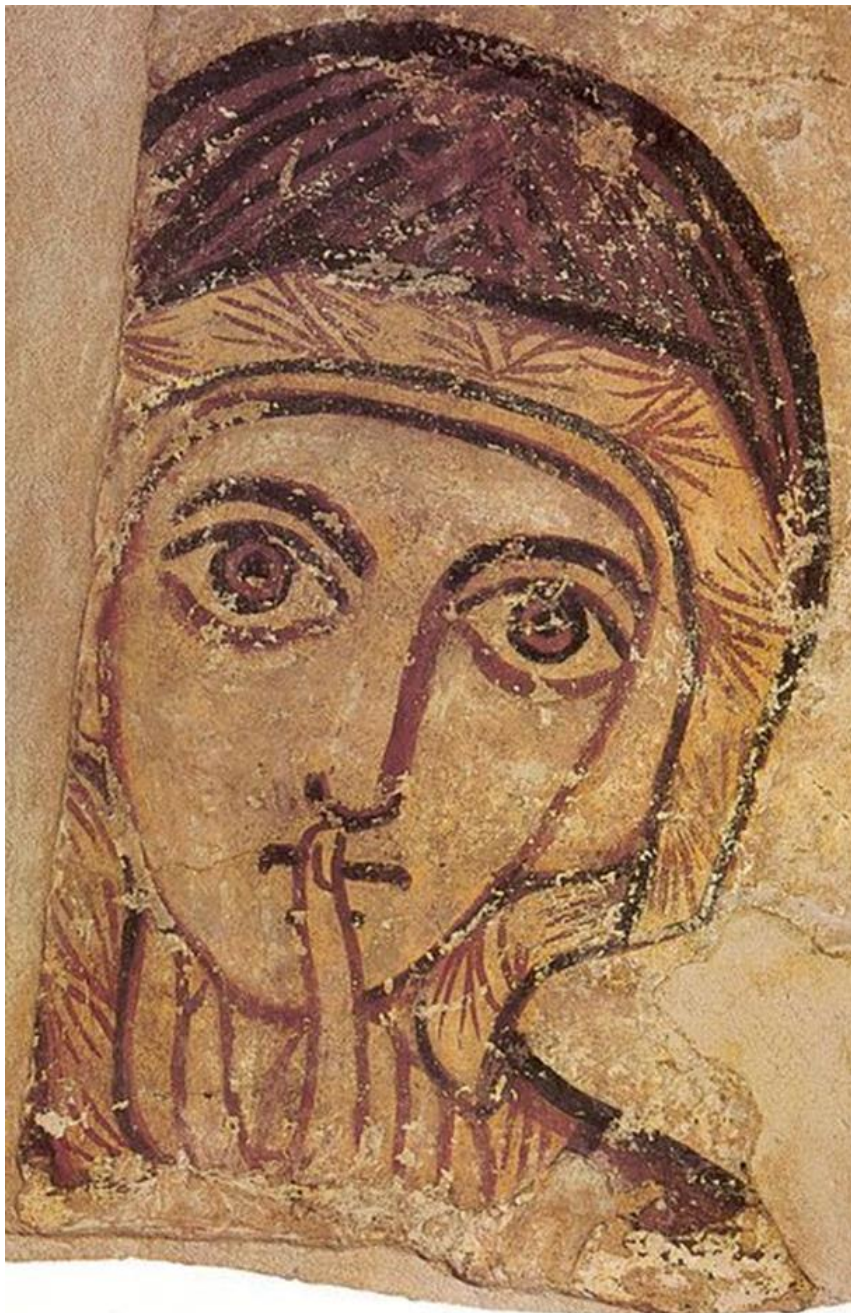

ADVENT 2024

IMAFONAL

MÁRIA, AZ EMBERSÉG KAPUJA

Ebben az évben

Mária

személyéhez, földi útjához csoportosítottuk az adventi imákat.

Máriát általában elválasztónak érzékeljük, akiről mást és mást gondolnak a felekezetek. Pedig Mária összekötő kapocs. Ő az, aki úttá vált az ég és a föld között. Az ő méhe lett a kapu, és így Jézust világra hozva kicsit minket is arra hív, hogy utakká legyünk, és megszülessen bennünk is az Úr.

Együtt szeretnénk imádkozni idén, mint akiket Isten szül újjá, mint akik Mária nyomában magunk is Istennel lehetünk viselősek.

Sokan, a protestánsok közül talán megijednek Máriától. Évszázadokon át tanultuk, hogy Mária „katolikus”. Pedig a reformátorok ezt nem így tartották.

Máriát nem imádjuk, tiszteljük. Mária nem Isten, hanem Jézus, Isten Fiának az anyja. Igyekezzünk szívünket kinyitni, és elindulni Mária bibliai és emberi útján!

Idén minden napra egy képet választottunk, melyen Mária van, ezeket szemlélhetjük imádkozva.

www.imakozosseg.hu

címünk: csendemberek@gmail.com

december 1. vasárnap

8. zsoltár

Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermek és csecsemők szája által is építet hatalmadat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót. Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél: a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben, mert rátekintett szolgálóleányának megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék. (Lukács 1,47-48)

Uram! Arra vágyom, hogy nyitott és üres lehessen Számodra. Szeretném Mária üres kancsójaként befogadni az életben azt, amit adsz. Egyszerűen csak nyitni Feléd. De mindeközben telis-tele vagyok félelmekkel, a megfelelni akarás vágya hajszol, tehetetlenül sajnálkozom a körülöttem élők nyomorúságán, és én is tele vagyok adventi jajokkal: mit tegyek, mit egyek, mit vegyek?

Nemzedékről nemzedékre elrejtetted a hit kincsét bennünk, cserépedény-emberekben. Szeretném Veled leporolni és kifényesíteni ezt. Szeretnék újra, és még erősebben Hozzád kapcsolódni! Köszönöm türelmedet, amellyel körülveszel, erődöt, amellyel hordozol, irgalmadat, amellyel megtisztítasz! Ámen

*„Emberi erőfeszítéssel nem lehet Istent örömmel magasztalni. Sokkal több benne a boldog passzivitás és teljesen Isten műve, amit szóval megmagyarázni nem lehet...”
(Luther Márton: Magnificat, Mária énekének magyarázata, ford. és kiadta: Takács János, 7.o. <https://mek.oszk.hu/25600/25679/25679.pdf>)*

december 2. hétfő

16. zsoltár

Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem! Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem. A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem. Sok fájdalmuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra. URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm. Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van. Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van. Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved lesszálljon a sírba. Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.

Mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. (Lukács 1,49-50)

Szerető mennyei Atyám! A mindennapi árulások irgalmatlanná tesznek. Ahelyett, hogy hozzád menekülnék akkor, amikor megtaposnak bennem téged, inkább egyfajta mérgezésben veszek részt. Saját magamnak és másoknak is megengedem az irgalom nélküli létezését. Uram, hadd találjam meg önmagam, igazi énemet irgalmadban. Ne vedd le rólam tekinteted! Szeretném, ha szívem lágy és formálható maradna minden körülmények között. Önmagaddal erősíted meg sérülékeny emberi kapcsolataimat! Köszönöm! Ámen

Mária ezért mondja: Megemlékezett az ő irgalmasságáról, nem pedig azt, hogy megemlékezett a mi érdemeinkről és méltó voltunkról. Rászorultak voltunk, de egészen méltatlanok. Isten dicsérete és magasztalása innen fakad és dicsekvésünknek és kérkedésünknek ezért kell elnémulnia. Saját irgalmaságán kívül semmi mást nem talált, ami őt megindíthatta volna, s csupán csak ezt a nevet (Irgalmas) akarta velünk megismertetni.
(Luther Márton)

december 3. kedd

2. zsoltár

Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek? Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen: Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket! A mennyben lakozó kineveti, az ÚR kigúnyolja őket. Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket: Én kentem föl királyomat szent hegyemen, a Sionon! Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá tettelek ma téged! Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget. Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt! Azért ti, királyok, térjetelek észhez, okuljatok, ti, bírái a földnek! Félelemmel szolgáljátok az URat, reszketve vigadjatok! Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!

Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel; éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. (Lukács 1,51-52)

Uram,
szeretném Máriával együtt mondani, hogy a lelkem téged magasztal. Téged, csak Téged! Olyan szabad és egyszerű szeretnék lenni, mint Mária. Ne legyen semmi más fontos ebben az adventben, csak te, és a lelkem. Szeretném, ha bensőm összekapcsolódna a te nagy Lelkeddel. Még bennem van a hétköznapi szaladása, az elmúlt év minden tette és hiánya. Kérlek, tisztítsd meg lelkemet, hogy egyszerűen, üresen és tisztán várhassalak. Ámen.

„Mária nem azt mondja, hogy "magasztalja az én lelkem önmagát", vagy "nagyra tartom magam", hiszen önmagát semmire sem tartotta. Egyedül Istent magasztalta, mindent Istenre vezet vissza, akitől mindezt kapta. Bár Isten csodálatos nagy munkáját megtapasztalta önmagán, mégis meg tudta tartani érzületét, s a föld legigénytelenebb emberénél sem tartotta magát különbnek;” (Luther Márton)

december 4. szerda

18. zsoltár

A karmesternek: Dávidé, az ÚR szolgájáé, aki akkor mondta el ennek az éneknek a szavait az ÚRnak, amikor valamennyi ellensége hatalmából és Saul kezéből kimentette őt az ÚR. Ezt mondta: Szeretlek, URam, erősségem! Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram! Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott. Megrendült és rengett a föld, a hegyek alapjai megremegtek, megrendültek, mert haragra gyúlt. Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne. Lehajlította az eget, és leszállt, homály volt lába alatt. Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán suhant. A sötétséget tette rejtekévé maga körül, mint egy sátrat, a sötét vizeket, a gomolygó felleget. Az előtte levő fényözönből előtörtek fellegei jégesővel és tüzes parázzsal. Dörgött az ÚR az égben, mennydörgött a Felséges jégesővel és tüzes parázzsal. Kিলőtte nyilait, és szétszórta, tömérdek villámot röpített ki. Láthatóvá váltak a vizek medrei, és feltárultak a világ alapjai dorgálásodtól, URam, haragod szelének fúvásától. Lenyúlt a magasból, és fölvelt, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem ellenségem hatalmától, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem. Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az ÚR, kezem tisztasága szerint, amit jól lát. A hűséghez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen. A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz. Az elesett népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod. Mert te gyújtasz nekem mécses, URam; az én Istenem fénysugarat küld nekem a sötétbe. Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom. Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi, magaslatokra állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám. Biztossá teszed lépteimet, és nem inognak bokáim. Üldözöm és utolérem ellenségeimet, nem térek vissza, míg

nem végzek velük. Széttúzom őket, nem tudnak fölkelni, lábam elé hullanak. Fölruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. Megfutamítottad ellenségeimet, és gyűlölőimet elpusztíthattam. Kiáltoznak, de nincs szabadító, az ÚRhoz kiáltanak, de nem válaszol. Összezúzom őket, mint a szélhordta port, széttaposom, mint az utca sarát. Megmentesz engem a lázadó néptől, népek fejévé teszel engem. Olyan nép szolgál nekem, amelyhez nem volt közöm. Engedelmesen hallgatnak rám, idegenek hízelegnek nekem, mert elepedtek az idegenek, és reszketve bújnak elő rejtekükből. Él az ÚR, áldott az én kősziklám, magasztaltassék szabadító Istenem! Bosszút áll értem az Isten, és népeket rendel alám. Megmentesz ellenségeimtől, sőt támadóim fölé emelsz, és megszabadítasz az erőszakoskodóktól. Ezért magasztallak, URam, a népek között, zsoltárt éneklek nevednek, mert nagy győzelmet adottál királyodnak, hűséges maradtál fölkenettedhez, Dávidhoz és utódaihoz örökké.

Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké. (Lukács 1,54-55)

Uram,

hálát adok, hogy magam is nő lehetek. Hálát adok a férfiségért is. Szeretném, ha megéreznénk azt a csodát, amit a te teremtésedben való részvétel jelent. Szeretném, ha ráéreznénk arra, hogy nőként társai vagyunk nőtársainknak, és hordozzuk a te női vonásaidat. Férfiként társai vagyunk férfitársainknak, és hordozzuk férfi vonásaidat. Segíts elengedni ragaszkodásainkat, hogy tiszta bölcsői lehessünk megvalósult jelenlétednek. Ámen.

Olyan gondolkozása volt, hogy akkor is boldog tudott lenni, ha Isten történetesen más nőnek juttatta volna ezt a nagy jótéteményt, annak is éppen olyan tiszta szívvel kívánta volna ezt, mint önmagának... Önmagának nem tulajdonított semmit sem, s Isten javait az ő szabad, független tulajdonaként tekintette, nem akart több lenni, mint ennek a vendégnek boldog szállása és készséges vendéglátója. Ezért is tarthatta meg ez örökre. (Luther Márton 12.o.)

december 5. csütörtök

9. zsoltár

A karmesternek: „A fiú halála” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet. Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó, Felséges! Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted. Mert igazságot szolgáltatnál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró. Megdorgáltad a népeket, semmivé tetted a bűnösöket, eltörölted nevüket mindörökre! Vége van az ellenségnek! Feldúltad városaikat, hogy örökké romokban heverjenek, még emlékük is kiveszett. De az ÚR örökké trónján ül, föllállította bírói székét. Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket. Az elnyomottak menedéke az ÚR, menedék a nyomorúság idején. Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, URam, azokat, akik hozzád folyamodnak. Zengjete az ÚRnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit! Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá, nem feledkezik meg az elesettek jajkiáltásáról. Légy kegyelmes, URam, lásd meg, milyen elesett vagyok gyűlölőim miatt! Te emelhetsz föl a halál kapujából, hogy elbeszélhessem sok dicső tettedet Sion leányának kapuibán, és vigadhassak, mert megszabadítottál! Maguk ásta gödörbe zuhantak a népek, rejtett hálójuk fogta meg lábukat. Megismertette magát az ÚR, igazságot szolgáltatott. A bűnöst saját kezének műve ejti csapdába. (Közjáték. Szela.) A holtak hazájába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti Istent. Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg az elesettek reménye. Ne engedd, URam, hogy erőszakoskodjanak az emberek! Álljanak eléd ítéletre a népek! Vigyél véghez, URam, félelmetes tetteket közöttük, hadd tudják meg a népek, hogy ők csak emberek! (Szela.)

Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgálójának, Dávidnak házából, amint kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva, hogy megszabadítson ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket... (Lukács 1,68-71)

Uram, ragaszkodom dolgokhoz, emberekhez, önmagamról kialakított képhez. Még a rólad kialakított képemhez is. Szeretem, ha igazam van. Igazságom igazolja a létezéshez való jogomat. Megszeppenek és elbizonytalanodom, ha a külvilág nem igazolja vissza igazságomat. Kérlek, Uram, tégy engem annyira egyszerűvé és tisztává, hogy csak a te jelenléted számítson, csak hozzád ragaszkodjam. Megvallom, van bennem félelem. Félek, hogy magam is elveszem. Kérlek, tarts meg a beléd vetett bizalomban. Ámen.

“Ő megpróbál, hogy tudod-e nélkülözni még az igazságszolgáltatáshoz való folyamodást, elszenvetni a jogtalanságot, és tűrni, hogy nem adnak igazat, elviselni a szégyent is az ő kedvéért, és tudsz-e csak őhöz ragaszkodni? Ha istenfélő vagy, így gondolkodol: Uram, a Te kezében van minden, én nem akarok magamnak érvényt szerezni, bár tudom, hogy szívesen nekem szánod, mégis aminek vesznie kell, hadd vesszen, csak Te légy az én Istenem.” *(Luther Márton)*

december 6. péntek

40. zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára. Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne. Boldog ember az, aki az URba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz. URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, mint amit fel tudnék sorolni. Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz. Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtekercsben írva van rólam. Abban telik kedvem, Istenem, hogy akarodat teljesítsem, törvényed szívemben van. Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, URam! Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt. URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen! Mert annyi baj vett engem körül, hogy megszámolni sem lehet. Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem. Légy kegyelmes, URam, és ments meg, URam, siess segítségemre! Szégyenkezzen, piruljon mindenki, aki életemet el akarja venni! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek! Rettegjenek szégyenükben, akik hahotázva beszélnek rólam! Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR! Elesett és szegény vagyok, de gondol rám az Úr! Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!

Megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. (Lukács 1,74-75)

Uram,

Te nagy vagy nélkülem is. De én milyen kicsi vagyok nélküled. Életem fájdalma, hogy lelkem sokszor úgy eltávolodik a szívedtől, mint hüvelykujj a tenyértől. Tisztább pillanataimban rájövök, hogy csak azért lehet kezem, hangom, gondolataim, értelmem vagy akaratom, mert Te megadod azt. Segíts nekem elengedni félelemből táplálkozó önigazolásomat, hogy mindazzal, amit tőled kaptam, téged szolgáljalak. Ámen.

Istent nem mi tesszük naggyá, hiszen ő természete szerint változhatatlan, hanem a mi ismeretünkben és tapasztalatunkban lesz naggyá, vagyis mi tartjuk öt nagyra és nagynak; elsősorban jósága és kegyelme alapján. Ezért mondja a Szent Anya, hogy "az én hangom" vagy "szám, kezem, gondolataim, értelmem, vagy akaratom" magasztalja az Urat...

(Luther Márton 11.o.)

december 7. szombat

27. zsoltár

Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak. Halld meg, URam, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé, szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! Ne rejtse el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! Ha apám, anyám elhagyna is, az ÚR magához fogad engem. URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak! Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!

Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. (Lukács 2,15-19)

Uram,

bárcsak úgy lehetne, hogy egész életem a mesterkélttség nélküli természetesség lehetne. Elmélyedő szívre is szükségem lenne. Hogy olyan lehessen, mint a forrás kicsi medre, ahol kifolyik az éltető víz a nagy mélységből. Lenne időm átgondolni és szemlélni az esőcseppek útját le és föl, a végtelen körforgás ütemét fenti és lenti vizek között. Lenne időm megvárni, míg feltörnek, kibuggyannak az igaz szavak. Segíts meg, Uram, hogy folytonos fecsegés helyett, - amivel elnyomni igyekszem szívem ürességét - lehessen tanúja a tisztaság kiáradásának. Ámen.

Aki azonban az ő isteni titkait elmélyedő szívvel jól átgondolja, hálával és csodálattal szemléli: kitörő hévvel inkább sóhajt mint beszél: a szavak maguktól folyva, nem előre kigondoltan és mesterkélten, szinten előtörnek, s velük együtt a szellem is kiárad, így a szavak életet, kezet lábat kapnak, sőt az egész test minden tagjával s az egész élet beszélni szeretne;... A boldogságos Szűz minden szava ilyen ebben az énekben, kevés benne a szó, de mind mély és sokat mondó. (Luther Márton)

december 8. vasárnap

138. zsoltár

Dávidé. Magasztallak, URam, teljes szívemből, istenekkel szemben is csak rólad énekelek! Leborulok szent templomodban, és magasztalom nevedet hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet. Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél. Téged magasztal, URam, a föld minden királya, amikor meghallják szád mondásait. Énekelni fognak az ÚR útjairól, mert nagy az ÚR dicsősége. Bár fenséges az ÚR, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót. Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem. Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd cserben most sem kezéd alkotásait!

Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem. (Filippi 4,11-13)

Uram,

a lentek és a fentek: életem hepe-hupái hullámzanak most előttem. A fentekben könnyű lenne téged szeretni, de van, hogy a nagy jóban elfelejtelek. A lentekben meg sokszor nincs erőm szeretni, csak követelem, hogy oldd meg a problémámat.

Most arra kérek, segíts nekem abban, hogy kevésbé vegyem komolyan magam. Hadd legyek olykor csupán megfigyelője az életemnek. Hadd lássam kicsit távolabbról azt, ami annyira hatással van rám. Szeretném szemlélni, ahogy odalépsz a hepe-hupáimhoz, és kegyelmeddel, szereteteddel jelen vagy számukra. Hadd szemléljelek. Ámen.

Az élvező keresztyének, akik Istent tisztátalanul és visszásan szeretik, benne a maguk hasznát keresik, nem pusztá jóságát szeretik és magasztalják, hanem csak magukra nézve azt mérlegelik, mennyiben jó Isten velük szemben... Micsoda fennkölt szellem, aki a legnagyobb nyomorúságban sem szűnt meg Istent szeretni, magasztalni és követni őt. Máriának, Isten anyjának is ilyen volt a szelleme. Amikor a szerfelett nagy jótéteményben szinte elmerülve mégsem azon csüng, nem keresi abban a maga hasznát, hanem tisztán megőrzi szellemét Isten pusztá jósága iránti szeretetben. (Luther Márton)

december 9. hétfő

131. zsoltár

Zarándokének. Dávidé. URam, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izráel, az ÚRban most és mindörökké!

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek előtt, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. (Lukács 10,21)

Uram,

az ikonfestőkön töprengök. Ahogy odaadják testüket-lelküket a Szentnek. Kikeverik a színeket, felrajzolják a formákat. Lehet háború, szegénység, gazdagság vagy sötét, ők mozdulatról mozdulatra haladnak, hogy kiformalódjon kezük alatt a szent kép.

Mária is ennyire elmélyült és alapos lehetett. Észrevette, hogy nem a bölcsek és az okosak, hanem a kicsinyek azok, akik lépésről lépésre, percről percre haladnak az imádatban, hogy kiformalódjon bennük a Krisztus. Hadd legyek kicsi. Hadd legyek egyszerű, aki csak a mozdulatra figyel. A nagy egészet, amit csak te látsz, tárd fel előttem színről színre, árnyalatról árnyalatra. Ámen.

Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek előtt, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. (Máté 1,25-27)

Istennek a beállítottsága az, hogy elrejtőzik az okosok és bölcsek előtt, az együgyűekhez és elnyomottakhoz pedig közel van....Mária ugyanis azt mondja: akik szívük gondolatában felfuvalkodtak, vagyis akik nem az Isten-adta látásban, gondolkodásban és értelmében gyönyörködnek, hanem abban, amit szívük nyújt a leghelyesebb, legjobb és legbölcsebbként.

(Luther Márton)

december 10. kedd

139. zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgálasz és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmetes vagy és csodálatos; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, és a végén is csak nálad vagyok. Bár megölnéd, Istenem, a bűnöst, és távoznának tőlem a vérontó emberek! Akik csalárdul beszélnek rólad, ellenségeid, hazugul mondják ki nevedet. Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, URam? Ne utáljam-e támadóidat? Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket, hiszen nekem is ellenségeimmé lettek. Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!

Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.(János 3,3)

Uram,

hozzád ragaszkodni, mint kisbaba az édesanyjához - ez volna jó. Mit sem tudni nagy igazságokról, szétválasztó igazságokról, elkülönítő igazságokról. Mit sem tudni magamról, vagy rólad, csak kettőnkéről, akik egyek vagyunk. Mint baba és anya. Visszamehet-e az ember anyja méhébe, ha vén? A megszülető Gyermekkel szülj újjá engem is Lelked által. Ámen.

Lehet, hogy néha igazuk van, de a hiba ott van, hogy igazságukat nem igaz úton érvényesítik, nem járnak el félelemmel, nem tartják szem előtt Istent; azt hiszik elég ha nekik igazuk van s akkor már önerővel akarják azt érvényre juttatni és a játszmát végig vinni: ezzel igazságukat igazságtalanná teszik, ha az alapjában véve igazság volt is. Az igazság azt mondja, hogy ezek jó dolgok, és Isten teremtményei. De ugyanez az igazság mondja és tanítja azt is, hogy ezekről a dolgokról tudjunk le is mondani és minden percben készen lenni arra, hogy ezeket nélkülözzük, ha Isten úgy akarja, egyedül Istenhez ragaszkodjunk. *(Luther Márton)*

december 11. szerda

68. zsoltár

Fölkel az Isten! Szétszóródnak ellenségei, elfutnak előle gyűlölői. Ahogyan a füst eloszlik, ha ráfújnak, ahogyan a viasz megolvad a tűztől, úgy pusztulnak el a bűnösök az Isten színe előtt. De az igazak örülnek, vigadnak, Isten színe előtt vígan örvendeznek. Énekeljete Istennek, zengjete nevének! Készítsetek utat a pusztában száguldónak! ÚR az ő neve, vigadjatok színe előtt! Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten szent hajlékában. Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre, csak a lázadók maradnak sivár helyen. Ó, Isten, amikor elindultál néped előtt, amikor vonultál a sivatagban, rengett a föld, csepegett az ég is Isten színe előtt, még a Sínai is, az Istennek, Izráel Istenének színe előtt. Bőven adtál esőt örökségedre, ó, Isten, és a fáradtat megerősítetted. Ott lakik nyájad, és jóvoltodból gondoskods az elesetről, Istenem! Az ÚR ezt a kijelentést adja az örömhírt vivő nők nagy seregének: A seregek királyai hanyatt-homlok menekülnek, a palota terén pedig zsákmányt osztanak. Ha a felszerelést őrzitek is, ezüstszárnyú galambot kaptok, aranyos zöld tollakkal. Amikor a Mindenható szétszórja a királyokat, fehér lesz a Calmón, mint a hó. Istenek hegye a Básán-hegy, sokcsúcsú hegy a Básán-hegy. Miért néztek irigyen, ti, sokcsúcsú hegyek arra a hegyre, amelyet Isten lakóhelyéül választott? Ott is lakik az ÚR örökre! Istennek harci kocsija számtalan, sok ezer, ezekkel jön az ÚR a Sínairól szentélyébe. Fölmentél a magas hegyre, foglyokat ejtettél, embereket kaptál ajándéku, mégpedig lázadókat. Most már ott laksz, URam Isten! Áldott az ÚR! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Szela.) Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is. Bizony, szétszúzza Isten ellenségei fejét, a bűnben élők kemény koponyáját! Az ÚR ezt mondta: Básánból is visszahozom őket, a tenger mélyéről is visszahozom, hogy lábad vérben gázoljon, és kutyáid nyelvének is jusson az

ellenségéből. Látták, ó, Isten, hogyan vonultál be, hogyan vonultál be, Istenem, királyom, a szentélybe. Elöl mentek az énekesek, hátul a hárfások, középen a doboló nők. Áldjátok Istent a gyülekezetekben, az URat, akik Izráeltől származtok! Élükön jön Benjámin kicsiny törzse, Júda vezetői tömegestül, Zebulon vezetői, Naftáli vezetői. Parancsolj, Isten, hatalmaddal, isteni hatalmaddal, amellyel értünk munkálkods, jeruzsálemi templomodból: királyok hozzanak neked ajándékot! Dorgáld meg a nádas vadját, a hatalmasok seregét, a népek fejedelmeit! Tipord el a pénzsóvárokat, szórd szét azokat a népeket, amelyek háborút akarnak! Egyiptomból követek jönnek, az etiópok Istenhez emelik kezüket. Ti, földi országok, énekeljete Istennek, zengjete az Úrnak! Száguld az egeken át, az ősi egeken át. Halld, hogyan mennydörög hatalmas hangja! Hirdesséte Isten hatalmát, fenségét Izráelen, erejét a fellegekben! Félelmetes vagy szentélyedben, Isten! Izráel Istene ad hatalmat és erőt a népnek. Legyen áldott az Isten!

A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbsent e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. (Lukács 1,26-29)

Istenem, Te nem a mi erőnkre építesz, mi mégis annyit erőlködünk. Micsoda titok az a finom ajtónyílás, ami megtörtént az angyal és Mária között! Mennyi titok vár még rám is ebben az életben! Kérlek engedd, hogy életem, lelkem ajtaja ne valami bereteszelt, rozsdásan nyikorgó avitt fadarab legyen, hanem bármikor kinyíló finom szerkezet! Bocsásd meg ragaszkodásaimat, nyiss ki arra, hogy kész legyen bennem az „igen” eljöveteledre!

Istenem, hegyezem fületem, hogy halljalak! Ámen.

Isten reá, a szegény lenézett, jelentéktelen szolgálóleányra tekintett, pedig találhatott volna gazdag, előkelő, nemes, hatalmas királynőket, fejedelmi vagy nagyúri leányokat is. Annás és Kajafás leányait is megtalálhatta volna, akik az országban elsők voltak, de csupajóságtekintetét felém fordította ő s egy ilyen igénytelen, megvetett szolgálot használt fel, hogy senki se dicsekedhessék, hogy ő bizony méltó lett volna, vagy lenne reá, és bizony nekem is meg kell vallanom, hogy ez tisztán az ő kegyelméből és jóságából történt, anélkül, hogy arra érdemes, vagy méltó volnék. (Luther Márton)

december 12. csütörtök

145. zsoltár

Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan. Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet. Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. Elmondják, hogy milyen félelmetes a hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet. Áradoznak, emlékezve nagy jóságodra, és örvendeznek igazságodnak. Kegyelmes és irgalmas az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. Jó az ÚR mindenkire, irgalmas minden teremtményéhez. Magasztal, URam, minden teremtményed, és híveid áldanak téged. Elmondják, hogy országod milyen dicsőséges, és beszélnek hatalmadról, megismertette az emberekkel az ÚR hatalmas tetteit, országa ragyogó dicsőségét. Országod örökkévaló ország, uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart. Támogat az ÚR minden elesettet, és fölegyenesít minden görnyedezőt. Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen. Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos. Közel van az ÚR mindenkire, aki hívja, mindenkire, aki igazán hívja. Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kiáltásukat, és megsegíti őket. Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja. Az ÚR dicséretét hirdeti ajkam, áldja örökké minden ember az ő szent nevét!

Amikor pedig eljött a nyolcadik nap, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant.

És amikor leteltek tisztulásuk napjai Mózes törvénye szerint, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak szenteltessék”; és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében mondottak szerint, „egy pár gerlét vagy két galambfiókát”. (Lukács 2,21-24)

Istenem! Hadd tanuljam meg azt a szót, hogy „csak”. Senki más után nem megyek, senki mástól nem kérek segítséget, csak tőled. Szeretnék ebben az adventben ezzel a „csak”-kal feléd fordulni, és abbahagyni kicsinyes játékaimat. Szeretnék nem visszanézni, méricskélalni a megtett utat, hanem csak benned elmerülni. Segíts, hogy a mai napon igazán jelen legyek benned. Ámen.

Máriának csodálatos tiszta szelleme: Úgy tesz, mintha észre sem venné azt, megmarad a helyes egyenes úton. Csak az Isten jóságába kapaszkodik bele, amelyet nem lát, nem érzékel, mit sem törődve a megtapasztalt javakkal, nem keresi azokban örömét, hasznát úgy, hogy igaz szívből énekl: "örvendez az én szellemem az én Üdvözítőmben."... Az igazán alázatosak nem néznek az alázatosság következményére, hanem gyermeki szívvel, kis dolgokra tekintenek, szívesen foglalkoznak velük, és eszükbe sem jut, hogy ők alázatosak. Itt a forrásból buzog a víz, amikor keresetlenül, önmagából következik, hogy egyszerű beszédmodorral és ábrázattal, mesterkéletlen viselkedéssel, egyszerű ruhákban járnak, forgolódnak, s ha tehetik, kerülnek a nagy dolgokat. ... , az igazi alázat sohasem vesz tudomást a maga alázatosságáról, mert ha ennek tudatában volna, máris gögössé lenne, ennek a szép erénynek a meglátásától. Sőt ellenkezőleg, tekintete teljes szívvel és minden érzékével az egyszerű dolgokon csüng. (Luther Márton)

december 13. péntek

51. zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád. Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem. Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. (Filippi 2,3-8)

Istenem, milyen nehéz ma megtalálni az igaz alázat útját! Mintha ezer helyről üvölnének a fülemben, mintha mindenki azt mondaná, hogy "valaki" vagyok, miközben rettegek attól, hogy igazán kidugjam a fejem a homokból. Összekavarodtam ebben a zűrzavarban. Ki vagyok én igazán? Mit jelent alázattal és nem alázatoskodva megállni előtted? Kérlek, Istenem, tisztítsd ki érzéseimet, gondolataimat, hogy Mária gesztusát megsejtssem! Most leborulok előtted azzal a gyönyörű meghajlással, amivel ő is, őszintén, örömmel és szeretettel. Ámen.

A hamis alázat sohasem tudja, hogy ez valójában gőg, mert ha ennek tudatára ébredt volna, ennek a csúf bűnnek a meglátása nyomán menten megalázkodott volna. Tekintete azonban egész szívvel, teljes akarattal és minden érzéssel a magas dolgokon csüng, ezeket tartja szüntelen szeme előtt, azok az eszményképei amelyek körül forgolódik, s mivel ezekkel van elfoglalva, önmagát nem láthatja és önismeretre sem juthat. ... Ezért haszontalan dolog az alázatosságnak olymódon való tanítása, hogy az egyszerű, lenézett dolgokra irányítják a tekintetet, viszont attól sem lesz mindjárt senki gőgössé, ha magas dolgokra irányítják a figyelmét. Nem a látás tárgyát, hanem magát a látást kell megváltoztatni. Nekünk itt nagy és kis dolgok közt kell élnünk. (Luther Márton)

december 14. szombat

32. Zsoltár

Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.) Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.) Bölccsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. Ne legyetek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád. Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül. Örüljete az ÚRnak, ujjongjatok, ti, igazak! Vigadjatok mind, ti, igaz szívűek!

Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik. (Lukács 18,9-14)

J

ézusom! Köszönöm, hogy pici gyerekként karjaidba veszel. Köszönöm, hogy gyermekségemben szólítasz meg, és mély, belső szabadságra hívsz. Köszönöm, hogy játszmák helyett játékba vársz, megcsontosult változatlanság helyett formálódásra, növekedésre hívsz. Kérlek, segíts, hogy felnőtt éneket rá tudjam venni, hogy guggoljon le egy kicsit, legyen csak egyszerűen ember, aki itt és most van, az, aki, nyitott szívvel. Köszönöm Máriát, aki ezt az egyáltalán nem komplikált, tiszta utat járta előttünk. Most hadd maradjak csendben, úgy, ahogyan ő tette. Lépegetek feléd! Ámen.

Nem a külső dolgokat kell tehát megváltoztatni, hanem az érzületünket, és lelkiületünknek kell megváltoznia, ... Ebben aztán van öröm, a szív változatlanul egy és ugyanaz marad, akárhogy adódnak is vagy változnak a nagyszerű, vagy egyszerű, nagy és kisdolgok.... Ez a szűz azonban másról sem beszél, mint semmiségről, amiben nagyon szívesen maradt volna és élt volna, tiszteletre és felmagasztalásra sohasem gondolt, és eszébe sem jutott hogy ő alázatos volt. Az alázat valami olyan finom és fennkölt, hogy elviselhetetlen számára az, hogy önmagát észrevegye, kizárólag Isten látása számára van fenntartva. (Luther Márton)

december 15. vasárnap

141. zsoltár

Hozzád kiáltok, URam, siess segítségemre, figyelj szavamra, ha kiáltok hozzád! Jusson eléd imádságom mint illatáldozat, imára emelt kezem mint esti áldozat! URam, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását! Ne engedd, hogy szívem rosszra hajoljon, hogy bűnös dolgot műveljek a gonosztevőkkel együtt; finom falatjaikból nem akarok enni. Ha igaz ver engem, szeretetből van az. Olaj a fejemnek még a feddése is. Akik pedig gonoszságban élnek, azokért még imádkozom is. És ha majd bírják a sziklafalon letaszítják őket, akkor értik meg, milyen szépek voltak mondásaim. Mint amikor barázdát hasítanak a földön, úgy szórják csontjaikat a sír szájába. De én rád tekintek, én Uram, URam! Hozzád menekülök, ne vedd el életemet! Őrizz meg a törtől, amelyet nekem vetettek, a gonosztevők csapdáitól! A bűnösök beleesnek saját hálójukba, én pedig elkerülöm azt.

Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű. (Máté 11,29-30)

Uram, benned gyönyörködöm. Csodállak és csodálkozom is: honnan jön a te szelídséged, békés tekinteted. Hálát adok neked, hogy te nem fordítod el arcod, amikor kegyetlenségem látod. Bárcsak tudnálak izzó szenvedéllyel nézni, keresni a tekinteted akkor is, amikor elönt a méreg, és az ítélő bíró székébe ültetem magam. Rád tekintek, emberré lett Isten! Formáld belső tekintetem világát is, hogy magamban is téged lássalak! Ámen.

Így magasztalta Isten anyja szeplőtlen, tiszta szellemmel Istenét,... nem szabad Isten javain csüngve azokra számot tartani, hanem rajtuk keresztül fel, Isten felé kell törekednünk, csak őhöz ragaszkodnunk, jóságát nagyra tartanunk és csak azután magasztalnunk őt az ő műveiben, amelyekben szeretetre, bizalomra és dicséretre méltó jóságát megmutatta, úgyhogy az ő cselekedetei csak az ő tiszta, felettünk uralkodó jóságának szeretetére és magasztalására indítanak. (Luther Márton)

december 16. hétfő

30. zsoltár

Magasztallak, URam, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon. URam, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem. URam, kihoztál engem a holtak hazájából, életben tartottál, nem roskadtam a sírba. Zengjete az ÚRnak, ti, hívei, magasztaljátok szent nevét! Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás. Míg jó dolgom volt, azt gondoltam: Nem tántorodom meg soha. URam, kegyelmedből hatalmas hegyre állítottál. De mikor elrejtetted orcádat, nagyon megrettentem. Ekkor hozzád kiáltottam, URam, és így esedeztem az ÚRhoz: Mit használ neked a vérem, ha leszálok a sírgödörbe? Hálát ad-e neked, aki porrá lett, hirdeti-e hűségedet? Hallgass meg, URam, kegyelmesen, légy segítségemre, URam! Te pedig gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhám, és örömbé öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. (Efézus 1,3-6)

Uram, drága Jézusom! Formáld át szívemet a te dicséreted folyamával! Téged dicsérnek a csillagok, a lehulló levelek, a föld mélyebb rétegeibe húzódt giliszták, a telelő madarak. Kinézek az ablakon és - még a szürkességben is - félelemmentes világ tárul elém. Aztán eszembe jutnak a hírek. Segíts meg minket, akik dübörgő csizmák és véráztatta köpönyegek földjén járunk, hogy reménytelenséget toborzó világunkban bennünk ne a hit hamis menetelésének csizmái erősödjenek fel. A napi események szürkességében, evilági játszmák szorítása közben feléd fordulok Uram. Téged dicsérlek, neked ujjong a nyelvem, örökre magasztallak Téged, dicsérlek a hívek gyülekezetében. A te dicséreted formáljon át, tegye tágassá szívem, hogy azt tegyem, azt dallamozzam, ami a te emberséged. Ámen

A tanítás amit Máriától kapunk: mindenki igyekezzék első lenni Isten dicséretében... Ma is sokan vannak, akik nem dicsérik Isten jószágát, mert úgy látják, hogy ők nem kaptak annyit, mint Péter, vagy más szent vagy egyik másik földi halandó; azt hiszik hogyha nekik is annyi jutott volna, ők is szívesen szeretnék és dicsérnék az Istent; semmibe sem veszik, hogy Isten elárasztotta őket javakkal, amelyeket azonban nem ismernek fel... Ha az ilyenek Mária minden javával rendelkeznének, akkor sem ismernék meg... A madár dalol s örül annak, amit tud, nem zúgolódik azért, mert nem tud beszélni. A kutya vidáman szökdel és meglegedett, holott nincsen értelme. Minden állat meglegedett és szeretettel, dicsérettel szolgál Istennek, csak az ember csalfa, önző a szeme, telhetetlen és hálátlansága és gőgje miatt képtelen a meglegedésre; a legfelsőbb és legkiválóbb szeretne lenni, Istent nem akarja tisztelni, hanem elvárná hogy Isten tisztelje őt. (Luther Márton)

december 17. kedd

63. zsoltár

Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt. Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboddal támogatsz engem. De akik pusztulásomra törnek, a föld mélyébe kerülnek. Kardélre hányják őket, sakálok eledelévé lesznek. De a király örül Isten előtt. Dicséretet mondanak, akik rá esküsznek, a hazugok szája azonban bezárul.

Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és a vagyonnal való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. (1János 2, 15-17)

Drága Jézusom! Mennyi ragaszkodás van bennem: tárgyakhoz, szokásokhoz, saját szabályaimhoz, igazságokhoz, igazamhoz, a hamis énemhez. Meghasadt világom, meghasadt szívem állandóan ellentéteket gyárt. Szabadítsd meg a gonosztól! Könyörögve kérek bocsáss meg nekem Immánuel, mert jövedeledet kisajátítom magamnak, mert ketté osztom a világot igazakra és hamisakra, hívókra és hitetlenekre. Mennyi szétválasztás és szétválogatás van bennünk: a közeliak és a távoliak, a jók és a rosszak, a fehér és a fekete. Immánuel, aki velünk vagy, aki átöleled ezt az egész világot, segíts meg, hogy ne akarjuk megmenteni az életünket, hanem teérted elveszítsük azt! Ments meg minket, Immánuel! Könyörülj rajtunk, hogy ne akarjunk jó emberek lenni, segíts, hogy emberek legyünk! Ámen.

Ha ő azt akarja, hogy győzz, úgy Ő maga megcselekszi azt, vagy úgy vezeti útjaidat, hogy fejtörés nélkül kézbevéve a dolgokat, valami úton-módon győznöd kell, ahogyan nem is gondoltad, vagy álmodtad soha. Ha pedig nem akarja, elégedj meg az ő irgalmasságával, ha el is veszik tőled az igazság győzelmét, a bizonyágtételt azonban nem vehetik el. Íme így kell lemondanunk — nem Isten javairól, hanem az azokhoz való gonosz, visszás ragaszkodásunkról, hogy tudjunk nyugodtan szűkölködni és bővelkedni egyaránt úgy, hogy mindenkor csak Istenhez ragaszkodjunk. *(Luther Márton)*

december 18.szerda

95. zsoltár

Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket, mint Meribánál, amikor Masszánál voltatok a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tették, bár látták tetteimet. Negyven évig bosszankodtam arra a nemzedékre, és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, nem ismeri útjaimat. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mehetnek be a nyugalom helyére!

Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás ok nélkül mondja: „Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik”? De még nagyobb kegyelmet is ad, ezért mondja: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” Engedelmeskedjétek azért Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjétek Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek. Gyötrődjétek, gyászoljatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra, örömetök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket. (Jakab 4,5-10)

Jézusunk! Be kell vallanunk, nem tudunk mit kezdeni a csendes csodákkal! A kis hópelyhekből sár és dagonya lesz, kinek kell az. Valaki beállított egy tálca süteménnyel - ez is csak a vendégljárásról szól! Inkább mesterséges fényárba öltöztetjük ezt a világot. Fény és fény - mindenhol! Mintha az egyre erősebb fényár adna súlyt az ünnepnek, mintha ezzel akarnánk leplezni saját sötétségünket! Bocsáss meg nekünk, hogy nem akarunk tudomást venni sötétségünkről, kicsinységünkről! Bocsáss meg, hogy olyan nagy tagadásban élünk, pedig sötétek, rongyosan szegények és középszerűek vagyunk. De te azért jöttél, hogy megvilágíts az elrejtett dolgokat, hogy a mi sötétségünkben ragyogjon fel a te csodálatos világosságod. Legyen! Ámen.

Mária vallást tesz arról, hogy Istennek benne végzett első cselekedete az, hogy ő reá tekintett; ez egyúttal a legnagyobb is amelyhez fűződik s amelyből folyik a többi. Mert ha arra kerül sor, hogy Isten ráfordítja valakinek a tekintetét, ... Megtanulhatjuk ebből azt is, hogy miként tisztelhetjük Máriát és hogyan szolgálhatunk néki. ...Mit gondolsz, nem ennek

örülne-e jobban, a legjobban, ha te általa találnád meg Istent és tőle tanulnád meg megvetett nemtelenségben is Istenben bizakodni és reménykedni, — bár megtörténnék az életedben vagy halálod órájában! Nem azt akarja, hogy őhöz, hanem, hogy általa Istenhez menj, és ha meglátod, hogy Isten még az ő anyjában sem keresett és talált tekintélyt, tanul meg belőle te is a nagy dolgoktól való tartózkodást, ami után pedig az emberek annyira törekszenek. (Luther Márton)

december 19. csütörtök

94. zsoltár

URam, megtorlás Istene, megtorlás Istene, jelenj meg ragyogva! Emelkedj fel, földnek bírāja, fizess meg a gőgösöknek tetteikért! URam, meddig fognak a bűnösök, meddig fognak a bűnösök vigadni? Hangoskodnak, kihívóan beszélnek, kérkednek a gonosztevők. Tiporják, URam, népedet, nyomorgatják örökségedet. Gyilkolják az özvegyet és a jövevényt, megölik az árvákat. Azt gondolják, nem látja az ÚR, nem veszi észre Jákób Istene. Térjetek észhez, ti, ostobák a nép között! Ti, esztelenek, mikor jön meg az eszetek? Aki a fület alkotta, az ne hallana? Aki a szemet formálta, az ne látna? Aki népeket fenyít meg, az ne büntetne? Hiszen ő tanítja ismeretre az embert! Az ÚR tudja, milyen hiábavalók az ember gondolatai. Boldog az az ember, akit te megfenyítesz, URam, és megtanítasz törvényedre, hogy megóvd a rossz napoktól, míg a bűnösöknek megássák a sírját. Nem taszítja el népét az ÚR, nem hagyja el örökségét. Mert diadalra jut még a jog, és azt követi minden tiszta szívű ember. Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben? Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknék. Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet. Vállalhatsz-e közösséget a romlottság ítélőszékével, mely a törvényesség látszatával nyomorúságot idéz elő? Az igaz embernek életére törnek, az ártatlan embert elítélik. De nekem az ÚR a váram, Istenem az oltalmam és kősziklám. Ellenük fordítja saját gazságukat, megsemmisíti őket saját gonoszságuk által, megsemmisíti őket Istenünk, az ÚR.

Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok neki ellen a hitben szilárdan, tudva, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. (1Péter 5,6-11)

Köszönöm szerető Jézusom a csendet, amit bennem építesz. Segíts meg, hogy ne váljak csatornájává a harsogó háborúknak, a negatív üzeneteknek, veszteség siralmaknak. Te légy bennem a józanság, te légy tereimben a szent hely, hogy egymásnak feszülő töredékes szavaimban ne az ordító oroszlán kapjon szerepet. Hiszem, hogy az imádság csendjében út van, amely elvezet a hamis bizonyosságoktól az igaz bizonytalanságokba, a sok biztonságos kisistentől az emberré lett Istenig, akinek szeretete nem ismer határokat. Amikor ma megosztom történeteimet, a bennem lévő dolgokat, amikor figyelemmel hallgatok, add, hogy biztatást, bátorságot, és örömet adjanak szavaim. Ámen.

Mária nem is sorolja fel a javakat egyenként, hanem egy szóban foglalja össze mindet, amikor így szól: "Nagy dolgokat cselekedett velem!" Vagyis, amit velem tett az mind nagy dolog. Egyben arra is tanít, hogy minél mélységesebb a szellem áhítata, annál kevesebb a beszéd. Érti, hogy a legjobb igyekezettel sem tudja szavakkal kifejezni, bármennyire szeretné és óhajtaná is. (Luther Márton)

december 20. péntek

107. zsoltár

Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét? Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak. Gondolj rám, URam, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod! Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt! Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el. Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat, nem gondoltak nagy szeretetedre, hanem engedetlenek voltak a tengernél, a Vörös-tengernél. De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát. Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vízen, akár a pusztában. Megszabadította őket gyűlölők kezéből, megváltotta az ellenség kezéből. Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük. Akkor hittek ígéreteiben, és dicséretet énekeltek. De csakhamar megfélekeztek tetteiről, nem bíztak tervében. Sóvárgás fogta el őket a pusztában, próbára tették Istent a sivatagban. Teljesítette ugyan kérésüket, de csömört támasztott bennük. Féltékenyek lettek a táborban Mózesre és Áronra, az ÚR szent emberére. Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt, eltemette Abírám csoportját. Tűz gyulladt ki csoportjukban, láng pusztította el a bűnösöket. Borjút készítettek a Hóreb-hegynél, leborultak a bálványoszor előtt. Fölcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával. Megfélekeztek szabadító Istenükről, aki hatalmas dolgokat vitt véghez Egyiptomban, csodákat Hám földjén, félelmetes dolgokat a Vörös-tengernél. Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választotta, Mózes, közbelépett értük, és elfordította pusztító haragját. Megvetették a kívánatos földet, nem hittek ígéretének, hanem zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az ÚR szavára. Ezért rájuk emelte kezét, és elhullottak a pusztában, utódaikat a pogányok közé juttatta, és szétszórta országaikba. Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból ettek. Ingerelték tetteikkel az URat, ezért csapás szakadt rájuk. De előállt Fineás, végrehajtotta az ítéletet, és megszűnt a csapás. Igaz tettnek számít ez neki nemzedékről nemzedékre mindörökké. Meribá vizeinél is haragra ingerelték, Mózes is rosszul járt miattuk, mert elkeserítették lelkét, és meggondolatlanul beszélt. Nem pusztították ki a népeket sem, pedig meghagyta nekik az ÚR. Sőt összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták tetteiket. Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket. Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek. Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak, vérontással gyalázták meg az országot. Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel. Ezért haragra gerjedd népe ellen az ÚR, és megutálta örökségét. Pogányok kezébe

adta őket, gyűlölők uralkodtak rajtuk. Sanyargatták őket ellenségeik, és meg kellett alázkodniuk előttük. Sokszor megmentette őket, de ők önfejűen engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt. Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket. Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk. Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket. Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!

János így válaszolt: Semmit sem kaphat az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem. (János 3,27-30)

Uram és Istenem! Te nem ígértél nekem sikereket, hírnevet, elismerést és díjakat. Te nem adtál a kezembe semmilyen extra képességet, csupán önmagammat. Csak kezeimet, hogy gondoskodjanak, csak ajkaimat, hogy téged dicsérjenek, a szívemet, hogy szeretetben elköteleződjek. S amikor elhittem magamról, hogy ismerem az igazságot, és tudom, hogyan kell jónak lenni, te úgy jöttél el mint egy koldus és prófétáidon keresztül elmondtad, mi a dolgom. Add ezt a prófétai hangot nekem, Úr Jézus! Neked növekedned kell, nekem pedig kisebbé lennem. Ámen.

Az emberek azonban látszat szerint ítélnek, ezért tévednek olyan sokszor. Ezek a cselekedetek éppúgy mint az előbbiek, titkon mennek végbe, úgyhogy megtörténtükig senki még csak nem is sejti. A gazdag nem veszi észre a maga üres, nyomorult voltát, csak amikor meghal, vagy tönkremegy, akkor látja be, hogy egész vagyona milyen semmitérő volt... Viszont az éhezők is csak a végén tudják meg, hogy milyen jóllakottak, akkor értik csak meg... az Istenanyának drága biztatását: "éhezőket töltött be javakkal." (Luther Márton)

december 21. szombat

77. zsoltár

A karmesternek, Jedútúnnak: Ászáf zsoltára. Hangosan kiáltok Istenhez, Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám. Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni. Istenre gondolok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.) Szemeimet nyitva tartod, szótlanul hánykolódom. Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön. Eszembe jutnak énekeim éjjelente, szívemben elmélkedem, és ezt kutatja lelkem: Vajon végleg eltaszít az Úr, és kegyelmére többé nem számíthatok? Végképp elfogyott szeretete, érvénytelen lett ígérete nemzedékről nemzedékre? Elfelejtette kegyelmét az Isten, vagy elnyomta irgalmát a harag? (Szela.) Az az én bajom – gondoltam –, hogy megváltozott a Felséges jóindulata. Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. Végiggondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon. Szent a te utad, Istenem! Van-e olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk? Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődöt a népekkel. Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait. Láttak téged a vizek, ó, Isten, láttak a vizek, és megremegtek, a mély vizek is reszkettek. A felhők ontották a vizet, a magas fellegek mennydörögtek, nyilaid pedig cikáztak. Mennydörgésed hangzott a forgószelemben, villámok világították be a világot, reszketett és rengett a föld. Utad a tengeren át vezetett, ösvényeid a nagy vizeken, lépteid nyoma nem látszott. Mint nyájat, úgy vezetted népedet Mózes és Áron által.

Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombaton a zsinagógába, és felállt, hogy felolvasson. Odanyújtották neki Ézsaiás próféta könyvét, ő pedig kinyitotta a könyvtekercset, és megkereste azt a helyet, ahol ez van megírva: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.” (Lukács 4,16-19)

Magasztalunk Urunk, mert eljöttél a világba! Úgy jöttél el, mint Csodálatos Tanácsos, tőled nem kell félnünk, te nem ostorozol, nem diktálsz, nem parancsolsz, hanem befogadsz. Megvalljunk neked, hogy nem ilyen Istenre vágytunk. Bűnbánattal mondjuk ki, hogy túlkomplikáltuk az evangéliumot, fogyasztói ünneppé tettük a karácsonyt, passzivitásba süllyesztettünk embereket. Bűnbánattartásunk hadd legyen a könnyek kiáradása, mely lemos, kereszttel és megújít. Ámen.

A nagy dolog nem egyéb, minthogy Isten anyjává lett... ebből következik minden tisztelet és boldogság, valamint az, hogy növeli szemünkben mindenek felett egyedülálló személlyé lett, ... Rendkívüli nagysága miatt nevet sem tud néki adni, s nem tehet mást, csak föltör belőle és úgy zengi, hogy ezek kibeszélhetetlen, mérhetetlen nagy dolgok. Azért az iránta való tiszteletet egyetlen szóval kifejezhetjük, amikor Isten anyjának nevezzük, róla, vagy neki ennél nagyobbat senki sem mondhat, ha mindjárt annyi nyelve volna is, mint ahány levél, vagy fűszál van a földön, csillag az égen, és homokszem a tengerben. Gondoljuk csak át szívvel, mit is jelent Isten anyjának lenni! Hogyan is lehetne méltó arra egy teremtmény, hogy Isten anyjává legyen? ... az ő semmi voltára tekintett rá az Isten, s ezzel nem szolgálatát jutalmazta meg, hanem 'nagy dolgokat cselekedett velem'; ő magától cselekedte ezt meg, anélkül, hogy megszolgált volna ő. (Luther Márton)

december 22. vasárnap

121. zsoltár

Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt! Az ÚR védelmez téged, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az ÚR jártodban-keltedben, most és mindenkor.

Ezért tehát, szeretteim, ...félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. (Filippi 2,12-16)

Istenem, kérlek, bocsásd meg gyávaságomat! Olyan sokszor hivatkozom erőtlenségre, gyengeségre, amikor egyszerűen el kellene indulnom, bíznom kellene abban, hogy vezetsz. Adj lendületet lépteimnek! Kérlek, segíts, hogy totozás helyett bízzam rá magam a jövőre, amelyben te leszel jelen ugyanúgy, ahogyan a mában is. Szeretnék benne lenni úgy, ahogy a vízen fekszik az ember, és tudja, hogy fenntartja. Köszönöm Mária bizalmát, készségét, ebbe szeretnék most én is belemenni. Ámen.

Micsoda bátorság és milyen nagy rablás ez egy fiatal kislány részéről, aki egyetlen szóval minden hatalmast tehetetlenné, minden alkotót erőtlenné, minden bölcsét bolonddá tesz, minden hírnevest megszegyenít, és minden hatalmas alkotást, bölcsességet és dicsőséget az egy igaz Istennek tulajdonít. Mária nem akar bálvány lenni, ő semmit sem tesz, Isten cselekszik mindent. Könyöröghetünk hozzá, hogy Isten az ő kedvéért adja és tegye meg amit kértünk, könyöröghetünk ugyanígy a többi szenthez is, de a cselekvés egyedül Istené. Én csak műhely vagyok, amelyben ő működik, de a cselekvéshez semmivel sem járultam hozzá, azért ne magasztaljon engem senki azért, hogy Isten anyjává lettem, hanem magasztalják és tiszteljék Istent és az ő bennem véghezvitt művét. Elég, ha velem együtt örvendeznek és boldognak mondanak azért, hogy Isten felhasznált engem arra, hogy így cselekedjék velem.

(Luther Márton)

december 23. hétfő

127. zsoltár

Zarándokének. Salamoné. Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget. Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban.

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat. (Máté 5,16)

Istenem, hadd tanuljam meg Máriától a szelíd ragyogást! Nem szeretnék tűzijátékká válni, csak egyszerű gyertyaként annyi fényt adni, amennyi éppen most jó. Kérlek, egyszerűsíts le a mécses világosságára! Most végiggondolom azokat a tárgyakat, amik ma a kezemben voltak. Te is fogtad őket. Ott vagy a konyhában, az autóban, az íróasztal mellett. Köszönöm, hogy megkaphatom ezt az egyszerű látást! Most megfogom a te kis mécsesedet, és Mária egyszerűségével megyek a dolgomra veled! Ámen.

Mária nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem kürtöli világgá, hogy miként lett Isten anyjává, nem követel magával szemben tiszteletet, úgy jár-ke, dolgozik, mint azelőtt, megfeji a tehenet, főz, mosogat, seper, azt teszi, amit egy cselédlánynak, vagy háziasszonynak igénytelen, alantas munkát végeznie kell, mintha a szerfelett nagy javakhoz és kegyelemhez semmi köze sem lenne. Az asszonyok és szomszédok körében sem tartják többnek mint azelőtt, nem is kívánt más lenni, megmaradt az egyszerű emberek seregében, szegény polgári nőnek....! Hányan érintkeztek, beszéltek, ettek, ittak vele, talán mint közönséges, szegény, szürke polgárasszonyt le is nézték, ha pedig ezekről a dolgokról tudtak volna, bizonyára megütköztek volna rajta... Ha valaki dicsér bennünket és ezzel jó nevet szerez nekünk, rögtön ragadjuk meg az Istenanya példáját ..mondjuk meg nyíltan, vagy legalábbis gondoljuk szívünkben: oh Uram Isten, tied a munka, amit itt magasztalnak és dicsérnek, legyen tiéd a jó név is. Nem én vittem ezt véghez, hanem Te, aki mindent hatalmasan cselekszel. (Luther Márton)

december 24. kedd

150. zsoltár

Dicsérjétek az URat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az URat! Dicsérjétek az URat!

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljeteK, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. (Lukács 2,8-11)

Uram, nehéz azt elhinni, hogy az alázatos szolgálóleány többet tud minden bölcsnél és tudósnál. Nehéz úgy elhinni, hogy ne társuljon hozzá gőg. Ízlelgetem ma, hogy mint egy gyermek, félrehúzhatom titkon a mennyek függönyét, és bepillanthatok a Szentháromság örömébe. Amikor a földön megszületik a GyermeK - boldogok a mennyeiek. Hálás vagyok, hogy szívemmel láthatok, lelkemmel érezhetek, és értelmemmel kimondhatom: megszületett. Legyen tied a dicsőség. Ámen.

Mária önmagára vonatkozóan mondja: rátekintett az ő szolgálóleányának alázatos állapotára. .. Az istenfélők iránti irgalmassága nem abban nyilvánul meg, hogy a tudósok, azaz a gőgösök helyébe teszi őket, hanem sokkal többet ad nekik azzal, hogy Istenben és szellemük által minden trón és hatalmasság és minden tudomány felett bíróvá teszik őket, itt és odaát, mert ők minden tudósnál és hatalmasnál többet tudnak. *(Luther Márton)*

Áldd meg, Istenünk, karácsonyunkat! Áldd meg ezt az estét, vigyázz családunkra, távollévő szeretteinkre! Ha nincsenek is itt most, lélekben, a Te szeretetedben köss össze velük!

Ámen